

CON ĐƯỜNG CHẾT
Tiểu thuyết của Đức Dũng
(NXB Hải Phòng ấn hành năm 1990)

Kỳ 11

Chương 4

1.

Trung tá Phạm Thanh chậm rãi bước đi trong hành lang trên lầu 2 của một căn nhà có nhiều phòng. Đến trước cửa một phòng nhỏ nằm ở cuối hành lang, anh đẩy cửa bước vào. Đó là phòng họp của ban chuyên án. Trong phòng lúc này chỉ có thiếu úy Cường đang ngồi cắm cúi đọc một tập giấy. Phạm Thanh đi đến trước mặt Cường. Anh hỏi:

-Còn Thắng và Mai Dung đâu?

-Báo cáo anh - Cường vừa nói vừa gấp tập hồ sơ lại – Các đồng chí ấy đang ở ngoài phố. Nguồn tin cơ sở cho biết có một đối tượng hình sự thuộc diện truy nã đã xuất hiện ở quán cà phê Dạ Hương. Tên này có đặc điểm là có vết sẹo trên mép.

Phạm Thanh ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Cường. Sau một thoáng im lặng, anh nói:

-Nếu đúng là vậy, có thể đó là tên Ba Thọ – một thành viên cộm cán trong băng cướp do tên Tư Hương cầm đầu. Theo những kết quả điều tra mà chúng ta mới có được, tiền thân của băng cướp này là một nhóm buôn lậu mang biệt danh “Phi đội” đã hoạt động từ trước năm 1975. Bọn chúng chuyên buôn bán những mặt hàng cấm như thuốc phiện, vàng, đô la qua đường hàng không. Chúng hoạt động dưới sự bảo trợ của một vài tướng lĩnh cao cấp của ngụy quyền Sài Gòn...

Cường chăm chú lắng nghe. Sau đó, anh hỏi bằng giọng bần khoản:

-Chúng ta vẫn chưa biết vì sao bọn chúng lại lùng tìm người đàn bà có tên là Thùy Linh?

-Tôi cũng đã nhận được thông báo của công an tỉnh bạn lúc sáng nay - Phạm Thanh chậm rãi – Bsây giờ ta đã biết Thùy Linh là vợ của Sáu Bình - một trung tá không quân nguy, cũng là một thành viên của băng Phi đội ngày trước. Hiện nay anh ta đang ở một trại cải tạo ngoài Bắc. Như vậy, có thể tạm thời đi đến kết luận là: băng nhóm do tên Tư Hường cầm đầu đang muốn tìm lại những bí mật nào đó có liên quan đến băng buôn lậu Phi đội ngày trước. Đó là bí mật gì thì chúng ta chưa biết...

Một hồi chuông điện thoại bỗng réo vang. Cường đưa tay với ống nghe. Sau khi nghe ai đó hỏi, anh nói: “Dạ, có” rồi chuyển ống nghe cho Phạm Thanh. Phạm Thanh thông thả áp vào tai, chăm chú lắng nghe trong khi cặp lông mày của anh dần nhíu lại. Nghe xong, anh đặt máy xuống với nét mặt suy tư. Chắc là đã có một tin gì đó quan trọng. Cường im lặng chờ đợi. Lát sau, Phạm Thanh chậm rãi thông báo:

-Điện từ nơi tạm giam. Tên Hán Búa đã trốn thoát tối qua!

Cường dí mạnh ngòi bút của cây viết trong tay xuống mảnh giấy trước mặt, nói giọng cáu kỉnh:

-Chênh mảng thiệt! Bắt được hán có phải dễ dàng đâu!

Cũng lúc đó, cửa phòng bật mở và thượng sỹ Mai Dung vội vã bước vào. Cô bước đến trước mặt trung tá Phạm Thanh, nói giọng gấp gáp:

-Báo cáo anh, có tin do cơ sở thông báo: tên Hán Búa lại xuất hiện trong thành phố. Có người nhìn thấy hán ở gần chợ Bến Thành.

Phạm Thanh im lặng gật đầu, còn Cường thì đứng bật dậy:

-Xin phép thủ trưởng cho chúng tôi triển khai theo kế hoạch?

Phạm Thanh cũng gật đầu và nhanh nhẹn đứng dậy.

Chiếc xe Cub 90 do thiếu úy Cường cầm lái, có Mai Dung ngồi sau lao vun vút qua những đường phố đông đúc. Đi qua một ngã tư, Mai Dung vỗ vào vai Cường ra hiệu dừng xe. Cô nhảy xuống, nói nhanh:

-Anh đến trước. Để em đón anh Thắng.

Cường gạt đầu rồi lại cho xe chạy tiếp. Mai Dung vội vã đi vào một ngõ nhỏ. Được một đoạn, cô phải dừng lại, né người để tránh một chiếc xích lô từ trong đang đi ra. Cũng chính lúc đó, một chiếc xe máy từ trong ngách nhỏ lao vọt ra. Người ngồi trên xe là Ba Thọ. Nhận ra hẳn, Mai Dung đứng sững lại. Ba Thọ cũng đã nhận ra cô. Hắn tăng ga và chiếc xe chồm lên, lách qua chiếc xích lô lao ra phố. Chỉ trong một thoáng, chiếc xe đã mất hút, để lại Mai Dung vẫn đứng sững trong ngõ với ánh mắt tiếc rẻ pha lẫn bức dọc...

Thiếu úy Cường len lỏi trong chợ một cách khó khăn và cuối cùng đã đến trước một sạp bán vải. Chủ sạp là một người đàn bà trạc 30, 35 tuổi. Đó là Minh, vợ bé của Hán Búa. Qua thái độ bình thản của cô ta khi Cường xuất hiện, có thể thấy rằng cô ta đã biết anh là ai. Quả vậy, khi Cường còn chưa kịp hỏi gì, Minh đã hỏi anh bằng giọng cong cớn:

-Chắc là ông đến kiếm anh Hán?

-Hán Búa mới về. Hắn đang ở đâu? - Cường nghiêm giọng hỏi.

-Ảnh đi rồi! - Minh nói tinh bơ - Các anh có lực lượng mà chậm quá!

-Báo cho cô biết, chúng tôi sẽ xét nhà đó! - Cường nói.

-Mời các anh - Minh bình thản nở một nụ cười trơ trẽn.

2.

Vào khoảng 8 giờ tối.

Trên đường phố có cánh cổng sơn xanh của căn nhà Thùy Linh, dòng người xe vẫn tấp nập như ngày thường. Ít người để ý rằng sau những ngày im ắng, tối nay ô cửa sổ trong nhà cô lại sáng đèn.

Một chiếc xe máy thông thả chạy tới và dừng lại ở bên cạnh cây cột đèn đường ở gần một quán cà phê đối diện với cánh cổng sơn xanh bên kia đường. Người đàn ông trên xe là Ba Thọ. Hắn vẫn ngồi trên xe, hai chân buông xuống đất và bật lửa đốt thuốc lá trong khi đôi mắt ẩn dưới vành mũ vẫn kín đáo quan sát xung quanh...

Sự xuất hiện của Ba Thọ đã thu hút sự chú ý đặc biệt của hai người đàn ông đang ngồi trong góc tối của một quán cà phê vỉa hè gần đó. Một trong hai người đó là Hai Ú. Tên thứ hai cao lớn, dáng người cân đối, khỏe mạnh là Hán Búa. Vừa bí mật quan sát Ba Thọ đang ngồi trên chiếc xe máy cách đó khoảng hai chục thước, thỉnh thoảng chúng lại thì thầm trao đổi nhanh với nhau. Một lát sau, Hai Ú đứng dậy, bước ra khỏi quán và tiến đến từ phía sau Ba Thọ. Tới gần, hắn ho khan một tiếng rồi vỗ nhẹ vào vai tên này với vẻ thân mật, suồng sã:

-Ông bạn, khoẻ chớ?

Ba Thọ giật nảy mình. Hắn quay ngoắt lại trong khi một tay đã thủ sẵn lên hông. Khi đã nhận ra Hai Ú, hắn cau mày, buông tay xuống và hỏi bằng giọng khó chịu:

-Hình như mày theo dõi tao?

Hai Ú cố lấy vẻ mặt thật thân tình:

-Chúng tôi đang muốn kết bạn với ông.

Vẫn ngồi trên xe, Ba Thọ nhìn Hai Ú:

-Chúng tôi? Còn ai nữa?

Hai Ú đặt tay lên cánh tay Ba Thọ, hạ giọng:

-Vô đây uống nước chút đã. Đứng ngoài này hông có tiện.

Ba Thọ hơi lưỡng lự nhưng sau đó cũng xuống xe, đi theo Hai Ú về phía quán cà phê. Khi tới nơi, vừa trông thấy mặt Hán Búa, Ba Thọ sững lại, gờm gờm nhìn đôi thủ cũ nhưng Hán Búa đã chủ động giơ tay lên chào hắn bằng một thái độ hồ hởi:

-Anh Ba hả. Lâu rồi chưa gặp!

Trong khi Hai Ú đến bên quày để gọi thêm đồ uống, Ba Thạo ngồi xuống, lặng lặ nhìn Hán Búa với đôi mắt cảnh giác. Nhưng rõ ràng là Hán Búa không có ý định gây sự. Hắ đưa thuốc lá mời Ba Thạo và cũng chậm cho mình một điếu. Sau đó, hắ chủ động vào chuyện:

-Trước đây giữa hai chúng ta đã xảy ra chuyện đáng tiếc. Nhưng chuyện đó cũ rồi. Xí xóa ngen. Còn phải lo mần ăn nữa chứ!

Thái độ của Hán làm cho Ba Thạo bớt căng thẳng hơn. Hắ cũng đốt thuốc lá và hỏi lại Hán:

-Mày được ra sớm vậy sao?

Hán Búa cười khùng khục:

-Đâu có dễ dàng vậy! “Giấy phép” tự cấp thôi!

Ba Thạo gậ đầu tỏ ý đã hiểu. Hán Búa đổi cách xưng hô, nói tiếp:

-Nhưng gian nan lắm. Hai thắ cùng vượt trại với tao đều bị bắt lại. Cũng may cái số tao còn hên.

Ba Thạo im lặng hút thuốc. Hai Ú lúc đó cũng đã trở lại chỗ ngồi, theo sau hắ là cô phục vụ mang trên tay một khay đựng cà phê, thuốc lá. Vừa ngồi xuống, Hai Ú nhìn lướt nhanh khuôn mặt của ba Thạo và Hán Búa và nói bằng giọng hồ hởi:

-Thông cảm với nhau rồi hen? Thế là phải. Còn tính mần ăn nữa chứ!

Nói xong, hắ quay sang phía bên kia đường, nơi có cánh cổng sơn xanh của nhà Thùy Linh rồi quay lại nhìn Ba Thạo với ánh mắt dò hỏi. Ba Thạo lửng lơ:

-Thì tao cũng như tụi mày thôi!

Chùng như câu nói của Ba Thạo đã gợi trúng suy nghĩ của Hán Búa, hắ tươi tỉnh hắ lên và gậ gù:

-Hay lắm! Vậy là chúng mình cùng có chung một mục đích để có thể đi cùng nhau.

Hắn nói và đặt ngửa bàn tay trước mặt Ba Thạo nhưng Ba Thạo không đặt bàn tay của mình lên đó. Hắn chăm chăm nhìn bàn tay của Hán đang để trước mặt mình và hỏi:

-Về chuyện gì đây?

Thái độ ấy không làm cho Hán Búa lúng túng. Hắn thu bàn tay lại và nói sang chuyện khác:

-Tụi tao biết hiện nay mày đang đơn thương độc mã và phải làm vệ sĩ cho con mẹ Kiều Trinh.

Ba Thạo tròn mắt ngạc nhiên nhìn những kẻ ngồi trước mặt mình. Làm như không nhận ra điều đó, Hán Búa vẫn thản nhiên:

-Tao biết chắc chắn là Tư Hường và Hai Phước đều đã bị công an bắt cả rồi.

Ba Thạo im lặng. Cái tin ấy đối với hắn không phải mới mẻ, nhưng nó mang giá trị khẳng định. Nhìn vẻ bần thần của hắn, Hán Búa biết rằng hắn đã gây được tác động nhất định. Như tình cờ, hắn bỗng bất ngờ nêu ra một câu hỏi:

-Nhưng tụi tao chưa rõ, tại sao chúng nó lại lùng bắt cô Thùy Linh?

Ba Thạo im lặng. Hắn đang suy nghĩ về những chuyện khác. Trong khi đó, Hán tiếp tục phát triển dòng suy nghĩ của mình:

- Con mẹ phải giữ một cái gì đó giá trị. Rất có giá trị. Nhưng cái đó lại không nằm trong va li. Vậy thì đó là cái gì?

Hán Búa đã nói xong nhưng không tên nào lên tiếng. Cả bọn lặng lẽ trong tiếng ồn ào của một bản nhạc phương Tây ồn ào, sôi động. Một lúc sau, Ba Thạo mới thông thả nói:

-Có thể là Tư Hường đã tìm thấy cái bí mật đó, và hắn đã chuồn xa rồi!

Hán Búa lắc đầu:

-Không. Tao vừa gặp Thu Thủy, con gái lão ta. Nếu lão Tư Hường đã đi, tại sao đứa con gái còn ở lại?

Sau ý kiến đó của Hán Búa, cả bọn lại im lặng. Riêng trong ánh mắt của Ba Thạo thì hần lên những suy nghĩ khi nghe cái tin ấy. Hán Búa và Hai Ú không chú ý đến điều này. Một lát sau, Hán thân mật hỏi Ba Thạo:

-Mày có đi cùng tụi tao không?

Trước ánh mắt chăm chú của cả hai đứa, Ba Thạo bặm môi suy nghĩ một lúc và cuối cùng chậm rãi lắc đầu. Vẻ ngạc nhiên hiện lên trên mặt Hán Búa. Hần cố tìm lời thuyết phục:

-Nghĩ lại đi. Dù sao anh em mình cũng đã có sự hiểu biết lẫn nhau. Nghề của tụi mình mà đơn thương độc mã là nguy hiểm lắm!

Nhưng khuôn mặt của Ba Thạo đã trở nên lạnh lùng như đã hóa đá. Hần nói mà như đang tự nói với mình:

-Tao chán rồi! Chỉ toàn là lừa lọc! Bây giờ tao mới hiểu: ngay cả thằng Tư Hường cũng đã lừa tao!

Trong khi Ba Thạo nói những lời này, có thể thấy vẻ ngạc nhiên hiện lên trên nét mặt Hán Búa và Hai Ú. Một thoáng im lặng trôi qua rồi Ba Thạo nói tiếp mà không nhìn mặt của hai kẻ đang ngồi đối diện với mình:

-Tao chán đâm chém rồi!

Hai tên kia lặng lẽ nhìn nhau. Lát sau, Hán Búa gật đầu:

-Thôi được. Cái đó là tùy ở mày! Vậy thì mong là mày đừng cản trở tụi tao. Mỗi thằng có một con đường riêng mà!

Ba Thạo không trả lời. Hần thông thả đứng dậy. Trước khi bước ra, hần bỗng nói:

-Nhưng dù sao thì cũng cảm ơn tụi mày về cuộc gặp gỡ này.

3.

Trở lại quán giải khát mang tên Kiều Trinh.

Ba Thạo ngồi ở cái bàn nhỏ khuất sau chậu cảnh quen thuộc. Trước mặt hần là một ly cà phê và một bao thuốc lá. Hần lặng lẽ hút thuốc và trong đôi mắt ẩn hiện sau làn khói thuốc lá có thể thấy hiện lên những nét

suy tư. Có lẽ trong cuộc đời đao búa của mình, chưa bao giờ hẳn lại có điều kiện để suy nghĩ nhiều như trong hoàn cảnh hiện tại.

Có tiếng chân bước dừng lại ngay sau lưng Ba Thợ. Hẳn quay lại. Trên những bậc thang ngang tầm mắt hẳn là đôi dép Thái màu hồng, tiếp đến là cái ống quần màu hồng mỏng tang để lộ một cặp giò mũm mĩm. Lên cao hơn chút nữa là bộ ngực đồ sộ và cuối cùng là khuôn mặt của bà chủ nhà Kiều Trinh với đôi mắt nheo nheo tình tứ. Chờ cho ánh mắt của Ba Thợ lướt qua khắp thân mình xong, Kiều Trinh mới bước hẳn xuống hết cầu thang và uốn éo đi lại bên cạnh hẳn. Với dáng vẻ tình tứ, bà ta kéo ghế ngồi sát bên cạnh Ba Thợ:

-Sao buồn vậy cưng?

Ba Thợ nhếch mép nhưng không trả lời. Kiều Trinh đưa mắt nhìn về phía những đôi nam nữ đang ngồi rải rác trong những góc phòng mờ tối:

-Người ta sung sướng hưởng thụ, còn anh chỉ tự làm khổ mình!

Ba Thợ nhướng mắt nhìn Kiều Trinh nhưng không trả lời. Bà chủ nhà tiếp tục:

-Suy nghĩ để làm gì? Phải biết tận hưởng cuộc sống chứ. Đời người ngắn lắm...

Nói đến đây, bà ta bỗng nhìn xoáy vào mắt Ba Thợ:

-Anh buồn khi ở đây sao? Tôi có thể giúp được gì không?

(Còn tiếp)

Đức Dũng